

SHORT STORY

DUIZEND
KRASSEN

LIBERTY BIESMA

Duizend Krassen

“De pijn gaat voorbij, de schoonheid blijft.”

Pierre-Auguste Renoir

Als zij begint te lachen, dan regent het zoete druppels boven de Sahara, beginnen de Palestijnen en de Joden elkaar te knuffelen en eindigen de christenen hun gebed met Allah Akbar.

Mijn allerliefste zus, Manuela, wat hou ik van je. Ik teken een hart op het beslagen raam van mijn slaapkamer op de vochtige bovenverdieping en zie hoe papa en mama haar op de achterbank van de auto helpen om weer naar het ziekenhuis te gaan. Haar roze koffer gaat in de achterbak, maar haar gelukskonijn, Luuk, draagt ze aan zijn flaporen mee de auto in. Ze is zo sterk en positief. Voor de vierentwintigste keer wordt ze geopereerd. Vandaag krijgt ze een titanium gewricht in haar rechterschouder, de vorige van kunststof is bij de aanhechting afgebroken tijdens het stofzuigen. Haar lichaam valt niet alleen zichzelf aan, maar ook alle implantaten.

Het was allemaal mijn schuld. Na mijn geboorte kreeg mama de ene miskraam na de andere en moest ze aan de medicijnen, niet wetende dat ze geen kinderen meer zou mogen krijgen. Het was een nieuw en revolutionair medicament dat miskramen moest voorkomen en haar fantastisch zou helpen tegen de postnatale depressie. Er waren geen bijwerkingen bekend. Bayer maakte het, dan weet je dat het goed zit. Het kwam zelfs op televisie. Vier jaar later keek ik in de groene kikkerogen van mijn lieve kleine zusje. Ik hield binnen een seconde van haar. Ze had blonde plukjes en een roze hoofd. Op één ding na was ze perfect, bij de bevalling brak ze haar arm.

We leerden stapsgewijs met haar breekbare lijf om te gaan, ook al heeft dat veel tranen gekost, meer nog die van mij dan die van haar. Ons eerste kussengevecht was geweldig tot ze mijn kussen afweerde en haar polsgewricht uit de kom schoot. Ze hilde

tranen met tuiten, maar lachte weer vrolijk toen ik een zonnebloem op haar gipshandje tekende.

Met een rookpluim en veel geronk sloeg de Lada aan en schokkend kwam het oude vehikel in beweging. Manuela draaide zich naar de achterraut en zwaaide. Ik zwaaide en blies een kusje haar kant op. Ze glunderde lief terwijl ik onder het raam met mijn schenen tegen de rand van de verwarming schopte tot ik de pijn niet meer voelde. Mijn schuld.

Een depressie viel over me terwijl ik de trap af liep en beneden rondkeek. Ik pikte een koekje en voelde me opgejaagd. Ik ging het standaard rijtje van de verboden plekken af, misschien waren ze er een vergeten. De gereedschapsschuur zat op slot, de kast met glaswerk had geen sleutel en de lade met bestek was ook afgesloten. Ik ontweek de spiegel in de gang, maar was te laat. Mijn gezicht, oud en ingevallen, kleurloos en kil, sluik haar en de lege Catalaanse ogen van mijn moeder die me minderwaardig aankeken.

“Jouw schuld!”

Mijn energie stuiterde en ik wist wat ik moest doen om mijn innerlijke conflict te kalmeren. De stemmen in mijn hoofd schreeuwden. Het mag niet. Het moet! Het is verboden. Job deed het ook! De kamer kromp ineen, de muren kwamen op me af en er groeide een grauwe donkere sluier om me heen. Ik rende de trap op naar mijn eigen kamer. Het rook naar bos en paddenstoelen en het behang liet los in de hoeken. Mijn hart was nog steeds zichtbaar op het vochtige raam. Op mijn knieën voor mijn bed smeekte ik God om verlossing terwijl ik de norse stem van mijn vader hoorde echoën in mijn hoofd.

“Oog om oog, tand om tand. Dat is Gods wil.”

Ik trok de onderste lade van mijn kast open en pakte het houten theedoosje met enveloppen. Mijn heilige ritueel voor verlossing van mijn ziel. De bovenste vouwde ik open, trok vlot met de voorgelijmde rand langs mijn tong en proefde direct de bittere ijzersmaak van vers bloed. Ik stak mijn tong uit, nog iets verder en trok ook de linkerkant van de flap langs mijn tong. De V, de N en de X waren het gemakkelijkst, hoewel de A ook favoriet was. Het bloed spetterde in de kleine wasbak in de hoek van mijn slaapkamer terwijl ik in de spiegel keek en de lege ogen van mijn verloren ziel zag. Twee sneden vandaag – ik koos de X – decent aangebracht in een plat kruis, zoals de rood gestreepte borden aan weerskanten van de spoorwegovergang bij het bos waar ik zo vaak heb staan twijfelen. Ik vouwde de envelop dicht en legde hem onderop de

stapel. Ik telde de resterende enveloppen, nog achtentwintig. Nog een maandelijks periode te gaan, dan zijn ze op. Ik moest nadenken, nieuwe enveloppen halen of een andere plek vinden om mijn pijn te ruilen voor clementie. Ik had bijna geen smaak meer en het avondeten was altijd een hel als mijn moeder gekruid vlees maakte. Dat brandde op mijn tong en deed me sidderen als afgekloven, ruwe nagels bij het masturberen, venijnig en schrijnend, maar zo passend als straf voor alle pijn die mijn zusje moet dragen vanwege mijn bestaan. Mama gooide het meer dan eens voor mijn voeten, dat haar ellende begon toen ze zwanger was van mij. Haar afgemeten stem en priemende wijsvinger, "Jouw schuld!" Ik was nog maar een kleuter toen ze dat zei en ik de hele zondag heb gehuild totdat ik aan tafel kwam om te eten en mijn vader in paniek raakte omdat ik met een schaar drie kruizen in de huid van mijn linkerhand had gekrast. De heilige plaats Golgotha waar Jezus stierf voor vergeving van de zonden die mijn moeder mij niet vergaf, al kwam dat inzicht pas op mijn twaalfde, waarna ik hetzelfde symbool nog eens grondig overdeed op een meer intieme plaats. Ze hebben het nooit gezien, mijn eigen Golgotha, mijn venusheuvel van verlossing die nooit kwam. Buitenspelen was voor mij zoeken naar scherpe steentjes en glasscherven, maar mijn beste gereedschap vond ik vlak bij huis, de breekbare terracotta bloempotjes van de burens. Duizend tranen heb ik gelaten en duizend keer heb ik mijzelf gesneden en bekrast als boetedoening. Tot het moment aanbrak dat Manuela's lichaam de strijd met zichzelf had verloren en ze op haar eenentwintigste verjaardag stierf. De dag dat ik mijn polsen doorsneed, door mannen in witte jassen werd platgespoten, vastgebonden en met spoed naar Delta Psychiatrisch Centrum werd gebracht waar ik de komende vier jaar zou worden overgeleverd aan de grillen van een psychiater die gekker was dan ik. Die dag verloor ik alles. Mijn lieve zus, mijn ouders, mijn huis en uiteindelijk ook mijn ziel.

Tien voor tien, ik ben mooi op tijd. Onopvallend volg ik vanuit mijn ooghoeken de bewegingen van die knappe verpleegster die in haar witte broek en een vaalblauw poloshirt voorbijloopt. Alleen daarvoor al zou ik van de trap willen vallen, met spoed naar het ziekenhuis worden gebracht om in haar handen terecht te komen. Een heerlijke natte droom die een utopie blijft. Ik zou nooit intiem kunnen zijn met iemand. Dat heb ik mijzelf wel afgeleerd. De radeloze uitdrukking op de gezichten van de mannen en vrouwen die tussen mijn dijen hadden moeten belanden zijn in mijn gedachten gebrand als boze geesten in mijn erotische boek vol horrorverhalen. De

angst en paniek in hun ogen als ik naakt voor hen stond, bevend en doodsbang dat ik hen zou toetakelen als een seriemoordenaar in een manische psychose. De enige seks die ik nog heb, is met mijzelf. Maar dromen mag, dat is goed tegen de stress las ik net in een tijdschrift dat ik vond op het tafeltje in de wachtruimte van de psychologe.

‘Savanna, hoi, je bent er al, wat fijn. Ik pak wat koffie, wil je ook?’

‘Ja, lekker, zwart graag.’ Ik staar naar haar bewegingen terwijl Jasmijn de bekers vult en er behendig mee naar binnen loopt. Het is een knus kantoortje met een sfeer waar iedere jongvolwassen dame zich thuis zou voelen. Rustig, knus en toch vlot. Zandkleurige muren, een bankje met een grote staande schemerlamp, een vetplantje, twee kuipstoeltjes, een bijzettafeltje en een bureau met een laptop. Zacht verlicht door een raam waar een grote rododendron voor groeit en opgeleukt met een kleurrijk schilderij van een Spaanse kubist.

‘Ik zag er enorm naar uit je weer te zien. Hoe is het? Het is een belangrijke dag hè?’

‘Ja,’ ik krijg gelijk een brede glimlach, ‘het is vandaag Goede Vrijdag.’

‘En die is dubbelop hè? Vandaag ben je ook een jaar weg uit de kliniek. Je hebt het fantastisch gedaan. Hoe voelt het voor je?’

Ze is altijd zo heerlijk enthousiast, mijn nieuwe beste vriendin, de psychologe van mijn leeftijd. ‘Ik voel me prima.’

‘Ik ben zo blij dit te horen en vooral ook te zien. Als ik denk aan de eerste keer dat ik je zag en je dossier bekeek, ik wist niet wat ik zag. Je bent altijd mijn meest speciale patiënt geweest.’

Heel even vraag ik me af of dat komt omdat ze me graag mag, of omdat ze nog nooit iemand heeft gezien met een recordaantal van ruim tweeëntwintighonderd littekens.

‘En je bent sinds de vorige maand van de medicijnen af. Allemaal super positief.’

Ik voelde me trots en gerust en stond te popelen om het te vertellen.

‘Je straalt helemaal, wat is er? Ben je verliefd?’ Ze keek me enthousiast aan.

‘Nee, ik heb wat op mijn arm wat ik je wil laten zien.’ Haar ogen sperren.

‘Je hebt toch niet...?’ Ze deinst kort terug maar herpakt zich.

‘Nee, natuurlijk niet, daar ben ik van af. Wacht, ik laat het je gewoon zien.’ Ik trek mijn vest uit en toon haar het kunstwerk. Ze slaat haar hand voor haar mond en ik zie tranen in haar ogen springen.

‘O, Savanna, wat prachtig! Nu heb je haar altijd bij je. Wat een mooie letters ook.’

‘Manuela’s as is erin verwerkt. Gaaf hè?’

‘Het is werkelijk prachtig gedaan. En wat een symbool van liefde.’

Ik glunder en voel me heerlijk opgelaten. 'Ik ga het haar vanavond laten zien.'

'O, ja, dat is mooi.' Jasmijn legt haar map en pen op tafel en kijkt me waardierend aan. Een blik die ik alleen ken van mijn zus. Het raakt me op een heerlijke manier.

'Ik ga naar de plaats waar ik haar resterende as heb uitgestrooid, de begraafplaats bij het bos van Rhooon.'

'Savanna, ik ben zo ongelooflijk trots op je. Mag ik je een knuffel geven?

'Ja natuurlijk.' Ze slaat haar armen om me heen als een echte vriendin.

'Wil je nog koffie?'

'Graag.'

Het is half negen en de schemering zet in. De begraafplaats is verlaten en heel summier verlicht door de maan en de sterren. Ik zoek de gedenksteen op aan de bosrand van het park. Manuela is bij me, ik hoor haar stem in mijn hoofd. Natuurlijk lieve schat, ik mis jou ook. We zullen snel samen zijn. Ik spreid het geruite picknickkleed uit en pak mijn tas leeg. Een stokbrood, een fles goede rode wijn, twee glazen, een handvol paaseitjes, een stanleymes en een flesopener. We lachen samen om oude herinneringen, drinken wijn en vertellen verhalen. Langzaam koelt het af, het licht wordt zwakker en de vermoeidheid treedt in. Het wordt nacht, de sterren doven en een serene stilte valt in.

† In liefdevolle herinnering aan Manuela en Savanna ∞

Ik hoop dat jullie beiden de rust hebben gevonden die jullie zo begeerden.